

Arrest

nr. 127 083 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 augustus 2011 en heeft zich op 6 januari 2014 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari 2014.

1.3. Op 5 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 maart 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Filippijnse nationaliteit en bent u afkomstig uit Muntinlupa Rizal. De problemen die u tot in België gebracht hebben, vonden plaats in het jaar 1998. Destijds werkte u als politieman en bodyguard van een Belgische zakenman. Op een dag ging u hem afhalen van de luchthaven en raakte u in conflict met een voormalige kandidate 'Miss Philippines', Gladys Duenas, en haar verwanten omwille van het feit dat haar auto de doorgang van het verkeer blokkeerde. Uw baas had de vrouw geslagen en er was een handgemeen ontstaan. U heeft uw baas verdedigd tegenover deze personen tot de luchtvaartpolitie tussen beiden kwam. De vriend van deze vrouw, genaamd Capitain Tan, kwam uiteindelijk ook ter plaatse. Hij was een bodyguard van President Joseph Estrada. Hij beval onmiddellijk een transfer van u en uw baas naar een gebied waar hij zelf jurisdictie heeft. De kolonel van de luchtvaartpolitie was hier tegen toen u hem zei dat u vermoord zou worden. Uiteindelijk werden jullie desondanks toch overgeplaatst maar jullie hebben van de kolonel de nodige hulp gekregen. Hij regelde voor jullie journalisten zodat jullie lot bekend werd gemaakt in de media. Enkele dagen later waren jullie terug op vrije voeten. Uw baas verliet het land onmiddellijk. Uzelf bleef nog in het land en volgde de rechtszaak zodat u de zekerheid had dat er u niets ten laste meer werd gelegd. U betaalde de verwanten van de vrouw een som geld, maar zij bleven meer eisen. Via een advocaat hadden de verwanten en uw Belgische baas het op een akkoord gegooid. Hij had hen beloofd geld te betalen en een nieuwe wagen te kopen. Na zijn vlucht uit de Filippijnen werd er echter van u verwacht dat u zou opdraaien voor deze kosten. U werd lastig gevallen en u werd bedreigd met de dood. Capitain Tan, de vriend van de bekende Filippijnse schone, stuurde criminelen op u af. In 1999 vluchtte u naar Thailand. U ontmoette in Thailand uw huidige vrouw en jullie keerden terug naar de Filippijnen in 2002 om te huwen. Na uw huwelijk bleef u in de Filippijnen wonen tot in 2007. U woonde op verschillende plaatsen. U had bezittingen en er was geen noodzaak voor u om er te werken. Uw vrouw wist in die tijd helemaal niets af van uw problemen. In 2006 overleed uw vader. Hij zou in het ziekenhuis een hartinfarct gekregen hebben nadat er twee mannen naar u waren komen vragen. In 2007 verhuisde u opnieuw met uw vrouw naar Thailand. In 2010 kreeg uw vrouw, in Thailand, een vreemd telefoontje van een man die naar u zocht. Hij beweerde een familielid te zijn. U vond dit verdacht. U besloot om samen met uw vrouw en uw kinderen Thailand te verlaten. Met een geldig Filippijns paspoort en een toeristenvisum reisden jullie in augustus 2011 naar België.

In België besloten jullie werk te maken van een permanente verblijfsvergunning. Jullie dienden een aanvraag tot regularisatie in en werden hiervoor bijgestaan door een advocate. In november 2013 ontvingen jullie een negatief antwoord. Uw advocate ging in beroep tegen deze beslissing maar om een u onbekende reden ging zij enkel in beroep voor uw echtgenote en uw kinderen. U had tot die periode nagelaten om uw echtgenote en uw advocate op de hoogte te brengen van uw werkelijke problemen in de Filippijnen. Uw advocate raadde u uiteindelijk aan om een asielaanvraag in te dienen. Dit deed u op 6 januari 2014. U zou uw echtgenote een dag voor uw asielaanvraag pas hebben ingelicht over de problemen die u in de afgelopen jaren kende. Uw echtgenote zelf diende geen asielaanvraag in. U stelde dat u dacht dat uw asielaanvraag ook zou gelden voor uw echtgenote en dat een eigen asielaanvraag voor haar overbodig was.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Filippijns paspoort (uitgereikt op 14 juli 2011), een bewijs dat u voor de Filippijnse politie gewerkt heeft, een wapenvergunning, een huwelijksakte en een certificaat van overlijden van uw vader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst zijn de feiten waarnaar u verwijst het resultaat van een interpersoonlijk conflict en zijn er geen indicaties dat er in uw hoofd een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Een conflict dat ontstaan is tussen u en een ex-Miss Filippijnen en een toenmalige bewakingsagent van de president kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees conform de definitie van de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 6).

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U zegt immers dat 'u de zaak heeft uitgezet' en uw zaak door de rechtbank werd afgesloten. U gevraagd wat dan nog het probleem is verwijst u nog steeds naar problemen met 'Captain Tan' en Gladys Duenas (CGVS, p. 7-8). Deze problemen hebt u echter totaal niet aannemelijk

gemaakt. Vooreerst is het niet aannemelijk dat het u totaal onbekend is wie u precies vreest. U stelde dat u gezocht wordt door de voormalige kandidate 'Miss Philippines' (Gladys Duenas), haar verwanten en haar vriend 'Capitain Tan' (CGVS, p. 6-8, 10). Er zouden doodsb bedreigingen tegen u geuit zijn (CGVS, p. 7). Echter, u gevraagd meer details te geven aangaande de personen die u meent te vrezen, slaagt u er geenszins in om ook maar enige informatie te geven over hun levensloop sinds uw aanvaring met hen 16 jaar geleden, hun namen of hun huidige werkomstandigheden. Zo kent u onder andere niet de volledige/echte naam van 'Capitain Tan', nochtans een spilfiguur in uw asielrelaas aangezien u beweerde dat deze man nog steeds criminelen inhuurt om u te zoeken en u verklaarde de hulp van de Filippijnse overheid niet in te kunnen roepen omwille van zijn hoge rang bij de overheid (CGVS, p. 9, 10, 12). Dit zijn echter blote beweringen van uwentwege aangezien u in feite de volledige naam niet kent van Capitain Tan en u slechts weet dat hij destijds, in 1998, voor de President werkte en de vriend was van een gewezen Miss Philippines (CGVS, p. 11, 12). Dit is bitter weinig informatie die u kan geven over deze persoon die u nochtans beweerde te vrezen. Het is u immers totaal onbekend wat deze man tegenwoordig voor de kost doet, ook al stelde u op een eerder moment tijdens het gehoor dat hij thans een 'machtige positie' bekleedt voor de overheid (CGVS, p. 11). U echter expliciet gevraagd naar zijn huidige functie, keerde u terug naar het jaar 1998 en stelde u niet meer te weten (CGVS, p. 11). Zowel de identiteit van deze man, als zijn leef- en werkomstandigheden sinds 1998 zijn u onbekend. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u omwille van deze persoon de hulp van de Filippijnse overheid niet kon inroepen om een persoonlijk conflict op te lossen (CGVS, p. 8, 9). Daarnaast bent u evenmin op de hoogte van de leefomstandigheden van Gladys Duenas en haar verwanten. Ook deze personen zouden u naar eigen zeggen naar het leven staan (CGVS, p. 11). Ook hier moet worden opgemerkt dat u zelfs de namen niet kent van de verwanten van deze vrouw, mensen met wie u nochtans in contact kwam en die u stelde te vrezen (CGVS, p. 11). Er kan geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas baseert op een vrees voor een aantal personen over wie u echter helemaal niets weet, verder aangevuld door 'onbekende criminelen'. Dit klinkt allesbehalve geloofwaardig of doorleefd. Indien u werkelijk een gegronde vrees heeft voor de regering of mensen die floreren in het criminele milieu, kan er minstens verondersteld worden dat u kan toelichten wie de personen zijn voor wie u uw eigen land ettelijke malen heeft moeten verlaten. Uw ernstig gebrek aan informatie en kennis over uw 'vijanden' ondergraaft uw asielrelaas volledig, te meer u dan ook nog eens stelt in het verleden als politieagent te hebben gewerkt en er toch van uit kan worden gegaan dat u over de nodige contacten beschikte om het vergaren van dergelijke info te vergemakkelijken.

Daarenboven woonde u tussen 2002 en 2007 in de Filippijnen en leidde u daar een leven in de openbaarheid. Hoewel u erop wijst dat u op 'verschillende plaatsen' woonde, is het niet denkbeeldig dat u zich verscholen hield (CGVS, p. 10). U bent immers gehuwd in de Filippijnen, een verbintenis die een registratie bij de Filippijnse regering vereist (CGVS, p. 12; zie ook uw documenten). Bovendien was uw vrouw totaal niet op de hoogte van uw problemen, waardoor het ongeloofwaardig is dat jullie een 'geheim' of 'bijzonder' leven geleid zouden hebben (CGVS, p. 4). Ofschoon u de Belgische asielinstanties probeert te overtuigen dat u een niet zo opvallend bestaan leidde in de Filippijnen, is het niet geloofwaardig dat uw aanwezigheid in de vijf jaren dat u er woonde onopgemerkt bleef en dat u volledig onder de radar van de maatschappij leefde. Daar bovenop blijkt dat u naar België gereisd bent met een geldig Filippijns paspoort en visum dat u zelf zou hebben aangevraagd bij de Filippijnse autoriteiten (CGVS, p. 5-6). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u de Filippijnse autoriteiten hoeft te vrezen. Uw verklaringen dienaangaande worden dan ook totaal ongeloofwaardig geacht.

Tot slot, en beslist belangrijk, wekt u zelf de indruk dat uw asielaanvraag een laatste middel is om een permanent verblijf in België te bekomen. U bent in augustus 2011 met uw gezin in België aangekomen (CGVS, p. 4). Jullie dienden een regularisatie aanvraag in die in november 2013 geweigerd werd (CGVS, p. 4). Na deze negatieve beslissing sprak u met uw advocate en zij vertelde u over de mogelijkheid van een asielaanvraag (CGVS, p. 5). Op dat moment heeft u beslist om de 'waarheid' te vertellen aan uw advocate en uw vrouw. U had hen er eerder niets over gezegd aangezien u niet wist of uw advocate 'te vertrouwen' was en u dacht dat u vrouw u 'zou verlaten' indien ze uw verhaal kende (CGVS, p. 4, 5). Het verloop van deze beslissingen is zeer opmerkelijk te noemen. Er kan immers gesteld worden dat er geen enkele reden bestond waarom u uw Belgische advocate niet in vertrouwen had kunnen nemen. U bevond zich immers reeds in Europa en u vertrouwde haar documenten toe om een regularisatie in België te kunnen regelen. Daarbij is het niet geloofwaardig dat u uw vrouw niet in vertrouwen genomen heeft in al die jaren, en dan zeker in de jaren dat u in de Filippijnen woonde, over uw vrees om vermoord te worden, al was het maar om ervoor te zorgen dat ook zij op haar hoede zou zijn. Het feit dat u nu stelde een gegronde vrees te hebben voor uw leven, iets dat tot sinds kort volledig onbekend was voor uw advocate en uw echtgenote, lijkt dan ook eerder een manoeuvre te zijn om verblijfsdocumenten te bekomen in plaats van een waargebeurde situatie. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk gemaakt en dient u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Filippijns paspoort (uitgereikt op 14 juli 2011), een bewijs dat u voor de Filippijnse politie gewerkt heeft, een wapenvergunning, een huwelijksakte en een certificaat van overlijden van uw vader (CGVS, p. 12). Er is geen twijfel over uw identiteit, uw vroegere tewerkstelling, uw huwelijk of het overlijden van uw vader. Deze stukken bewijzen echter uw asielrelaas niet en vermogen bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4, §3; 52, §2; 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1.1. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast, meent verzoeker dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, dat de kandidaat-vluchteling geloofwaardige verklaringen moet afleggen en deze zo mogelijk met bewijsstukken moet onderbouwen, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de enige asielinstantie is met onderzoeksbevoegdheid en dat op haar dan ook een zekere 'onderzoeksplicht' rust. Vervolgens duidt verzoeker op en citeert hij uit een nota betreffende de bewijslast en de geloofwaardigheid bij asielaanvragen, van het UNHCR, wiens asielprocedurele richtlijnen en adviezen de Belgische asielinstanties plegen over te nemen. Hij wijst er op dat de rechtsleer enkele richtlijnen geeft omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden, zoals onder meer blijkt uit een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent, waarna hij uit voornoemd rapport citeert. Verzoeker meent dat rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt dat, na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegingsdossier, de verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond zou(den) zijn. Volgens verzoeker had de verwerende partij, bij een correcte invulling van de bewijslast *in casu* een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag in zijn hoofd dienen te weerhouden of minstens twijfel, in welk geval zij hem het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering mist en dat de verwerende partij de algemene en in de bijzonder wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij meent dat hij zijn relaas baseert op een vrees voor een aantal personen over wie hij helemaal niets zou weten, wat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou doen overkomen, dat hij op basis hiervan op voorhand beschouwd wordt als leugenaar en het interview niet in objectieve omstandigheden wordt afgenomen, dat er een zekere vooringenomenheid van het CGVS was waardoor men met argwaan luisterde naar zijn verhaal om vervolgens eenvoudigweg te verklaren dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan zijn verhaal, dat dit alles niet belet dat hij na zijn aankomst in België bij zijn asielaanvraag de waarheid en niets anders dan de waarheid heeft verteld.

Hij vervolgt dat een dergelijke letterlijke interpretatie van wat al dan niet een tegenstrijdige verklaring is, zoals degene toegepast door de verwerende partij in de bestreden beslissing, er toe zou leiden dat een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is, rekening houdend met de praktische onmogelijkheid van de commissaris-generaal om letterlijk de, al dan niet vertaalde, verklaringen van een asielzoeker in een vreemde taal neer te schrijven, dat dit dan ook de specifieke eigenheid van de asielprocedure zelf en de plicht tot medewerking van de asielzoeker volledig zou uithollen aangezien in dat geval elke asielzoeker systematisch tegenstrijdige verklaringen ten laste gelegd zouden kunnen worden.

Betreffende het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan zijn verklaringen dat hij al die tijd een geheim leven zou hebben geleid zonder medeweten van zijn vrouw en dat hij pas achteraf de waarheid heeft verteld aan zijn advocate en zijn echtgenote, merkt verzoeker op dat door op deze manier in te gaan op zijn verklaringen het voor hem echter quasi onmogelijk wordt om een geloofwaardige verklaring af te leggen, temeer omdat achter elk detail slechte bedoelingen worden gezocht, dat dit alles wederom bewijst dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan, dat het feit dat er door de verwerende partij beweerd wordt dat de laattijdige asielaanvraag de vrees voor een terugkeer zou ondermijnen, wederom aantoonst dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om de reden van de vrees voor vervolging verder te onderzoeken, maar dat deze integendeel bij voorbaat al ongeldig wordt verklaard.

De genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die de verwerende partij ervan dienen te weerhouden doelbewust een interpretatie van zijn verklaringen te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is, worden volgens verzoeker door de verwerende partij geschonden. Hij meent dat dezelfde beginselen het bestuur verplichten rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren, dat de verwerende partij alle elementen uit het dossier als een geheel dient te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid, dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij deze beginselen geschonden heeft.

Verzoeker stelt dat in voorliggend geval de verwerende partij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan verzoekers verklaringen had kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen, dat het echter uitermate onredelijk is de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier, dat uit een dergelijke vaststelling dan ook enkel kan afgeleid worden dat de verwerende partij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over 'minor details' tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in zijn verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven.

Verder getuigt het, volgens verzoeker, ook niet van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen over de kern van zijn asielrelaas, dat de bestreden beslissing volledig ongemotiveerd blijkt waarom de verwerende partij geen aandacht besteed aan de vele cruciale details van zijn relaas, waarover hij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt, dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, hij dan ook omtrent de meest cruciale elementen van zijn relaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig is, te meer daar zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen bekende feiten, dat door hiervan in de bestreden beslissing zelfs geen melding te maken en er dus geen rekening mee te houden, de verwerende partij de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker meent dat op basis van zijn verklaringen en alle in het administratief dossier aanwezige elementen, de verwerende partij dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn relaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas, dat niet tegenstrijdig is met de algemeen bekende gegevens, heeft uiteengezet en in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht van de feiten die hij aanhaalt.

Concluderend stelt verzoeker dat door in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en te betrekken bij haar besluitvorming, geen rekening te houden met de relevantie van de details voor zijn vrees voor vervolging en een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over niet-substantiële details, de verwerende partij het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

2.1.1.2. Ten overvloede wenst verzoeker er op te wijzen dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die hem, voor zover mogelijk, zullen bezorgd worden, dat hij dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken heeft aangebracht om zijn verklaringen in het kader van zijn asielrelaas te ondersteunen, dat hij bijgevolg de bewijslast heeft vervuld die op hem rust en dat de overweging van de verwerende partij dat hij ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken de motiveringsplicht schendt.

2.1.2. Betreffende de subsidiaire bescherming merkt verzoeker op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hem ook de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, dat de verwerende partij zich beperkt tot de conclusie dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt, dat de verwerende partij zelfs geen woord wijdt aan de motivering van haar weigering hem de subsidiaire bescherming te verlenen, dat het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut daartoe niet volstaat, dat dezelfde feiten waarover hij verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming dienen getoetst te worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft, dat de verwerende partij deze 'algemeen bekende feiten' negeert en ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid ondermijnt van zijn verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar de Filipijnen vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en het vluchtelingenverdrag bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden. Verzoeker herhaalt dat uit de bestreden beslissing niet op te maken valt hoe de verwerende partij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden, dat hij dan ook geen enkel inzicht heeft verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe er eventueel nuttige rechtsmiddelen tegen aan te wenden, zodat het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is, dat de verwerende partij dan ook onvoldoende aantoonde waarom hij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl de artikelen 48/4 en 48/2 van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 haar daar wettelijk toe verplichten, dat hij nochtans aan zijn bewijsplicht heeft voldaan en dat uit zijn verklaringen tijdens het gehoor en uit de 'algemeen bekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat hij wel degelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet in bescherming voorzien, dat de verwerende partij op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht schendt.

2.1.3. Concluderend stelt verzoeker dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld, dat zijn verklaringen coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig zijn met de algemeen bekende feiten, dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zodat de verwerende partij had dienen te besluiten hem te erkennen als vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag, minstens had dienen te erkennen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert een reëel risico op ernstige schade zou lopen en hem bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag conform artikel 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en indien hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, in de zin van artikel 39/76, §2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.5. De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Hetzelfde dient te worden vastgesteld met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.”*

Voormelde onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Betreffende de subsidiaire bescherming merkt verzoeker echter op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hem ook de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, dat de verwerende partij zich beperkt tot de conclusie dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandragt, dat de verwerende partij zelfs geen woord wijdt aan de motivering van haar weigering hem de subsidiaire bescherming te verlenen, dat het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut daartoe niet volstaat, dat dezelfde feiten waarover hij verklaringen aflegde tot het bekomen het vluchtelingenstatuut immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming dienen getoetst te worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft, dat uit de bestreden beslissing niet op te maken valt hoe de verwerende partij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden, dat hij dan ook geen enkel inzicht heeft verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe er eventueel nuttige rechtsmiddelen tegen aan te wenden, zodat het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is en dat de verwerende partij dan ook onvoldoende aantoont waarom hij geen reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl de artikelen 48/4 en 48/2 van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 haar daar wettelijk toe verplichten.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aldus voorhoudt, de commissaris-generaal uitgebreid de motieven heeft weergegeven op basis waarvan hij tot het besluit is gekomen dat verzoeker geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers motiveerde de commissaris-generaal als volgt: *“Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.”*

U zegt immers dat 'u de zaak heeft uitgezeten' en uw zaak door de rechtbank werd afgesloten. U gevraagd wat dan nog het probleem is verwijst u nog steeds naar problemen met 'Captain Tan' en Gladys Duenas (CGVS, p. 7-8). Deze problemen hebt u echter totaal niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst is het niet aannemelijk dat het u totaal onbekend is wie u precies vreest. U stelde dat u gezocht wordt door de voormalige kandidate 'Miss Philippines' (Gladys Duenas), haar verwanten en haar vriend 'Capitain Tan' (CGVS, p. 6-8, 10). Er zouden doodsb bedreigingen tegen u geuit zijn (CGVS, p. 7). Echter, u gevraagd meer details te geven aangaande de personen die u meent te vrezen, slaagt u er geenszins in om ook maar enige informatie te geven over hun levensloop sinds uw aanvaring met hen 16 jaar geleden, hun namen of hun huidige werkomstandigheden. Zo kent u onder andere niet de volledige/echte naam van 'Capitain Tan', nochtans een spilfiguur in uw asielrelaas aangezien u beweerde dat deze man nog steeds criminelen inhuurt om u te zoeken en u verklaarde de hulp van de Filippijnse overheid niet in te kunnen roepen omwille van zijn hoge rang bij de overheid (CGVS, p. 9, 10, 12). Dit zijn echter blote beweringen van uwentwege aangezien u in feite de volledige naam niet kent van Capitain Tan en u slechts weet dat hij destijds, in 1998, voor de President werkte en de vriend was van een gewezen Miss Philippines (CGVS, p. 11, 12). Dit is bitter weinig informatie die u kan geven over deze persoon die u nochtans beweerde te vrezen. Het is u immers totaal onbekend wat deze man tegenwoordig voor de kost doet, ook al stelde u op een eerder moment tijdens het gehoor dat hij thans een 'machtige positie' bekleedt voor de overheid (CGVS, p. 11). U echter expliciet gevraagd naar zijn huidige functie, keerde u terug naar het jaar 1998 en stelde u niet meer te weten (CGVS, p. 11). Zowel de identiteit van deze man, als zijn leef- en werkomstandigheden sinds 1998 zijn u onbekend. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u omwille van deze persoon de hulp van de Filippijnse overheid niet kon inroepen om een persoonlijk conflict op te lossen (CGVS, p. 8, 9). Daarnaast bent u evenmin op de hoogte van de leefomstandigheden van Gladys Duenas en haar verwanten. Ook deze personen zouden u naar eigen zeggen naar het leven staan (CGVS, p. 11). Ook hier moet worden opgemerkt dat u zelfs de namen niet kent van de verwanten van deze vrouw, mensen met wie u nochtans in contact kwam en die u stelde te vrezen (CGVS, p. 11). Er kan geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas baseert op een vrees voor een aantal personen over wie u echter helemaal niets weet, verder aangevuld door 'onbekende criminelen'. Dit klinkt allesbehalve geloofwaardig of doorleefd. Indien u werkelijk een gegronde vrees heeft voor de regering of mensen die floreren in het criminele milieu, kan er minstens verondersteld worden dat u kan toelichten wie de personen zijn voor wie u uw eigen land ettelijke malen heeft moeten verlaten. Uw ernstig gebrek aan informatie en kennis over uw 'vijanden' ondergraaft uw asielrelaas volledig, te meer u dan ook nog eens stelt in het verleden als politieagent te hebben gewerkt en er toch van uit kan worden gegaan dat u over de nodige contacten beschikte om het vergaren van dergelijke info te vergemakkelijken.

Daarenboven woonde u tussen 2002 en 2007 in de Filippijnen en leidde u daar een leven in de openbaarheid. Hoewel u erop wijst dat u op 'verschillende plaatsen' woonde, is het niet denkbeeldig dat u zich verscholen hield (CGVS, p. 10). U bent immers gehuwd in de Filippijnen, een verbintenis die een registratie bij de Filippijnse regering vereist (CGVS, p. 12; zie ook uw documenten). Bovendien was uw vrouw totaal niet op de hoogte van uw problemen, waardoor het ongeloofwaardig is dat jullie een 'geheim' of 'bijzonder' leven geleid zouden hebben (CGVS, p. 4). Ofschoon u de Belgische asielinstanties probeert te overtuigen dat u een niet zo opvallend bestaan leidde in de Filippijnen, is het niet geloofwaardig dat uw aanwezigheid in de vijf jaren dat u er woonde onopgemerkt bleef en dat u volledig onder de radar van de maatschappij leefde. Daar bovenop blijkt dat u naar België gereisd bent met een geldig Filippijns paspoort en visum dat u zelf zou hebben aangevraagd bij de Filippijnse autoriteiten (CGVS, p. 5-6). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u de Filippijnse autoriteiten hoeft te vrezen. Uw verklaringen dienaangaande worden dan ook totaal ongeloofwaardig geacht.

Tot slot, en beslist belangrijk, wekt u zelf de indruk dat uw asielaanvraag een laatste middel is om een permanent verblijf in België te bekomen. U bent in augustus 2011 met uw gezin in België aangekomen (CGVS, p. 4). Jullie dienden een regularisatie aanvraag in die in november 2013 geweigerd werd (CGVS, p. 4). Na deze negatieve beslissing sprak u met uw advocate en zij vertelde u over de mogelijkheid van een asielaanvraag (CGVS, p. 5). Op dat moment heeft u beslist om de 'waarheid' te vertellen aan uw advocate en uw vrouw. U had hen er eerder niets over gezegd aangezien u niet wist of uw advocate 'te vertrouwen' was en u dacht dat u vrouw u 'zou verlaten' indien ze uw verhaal kende (CGVS, p. 4, 5). Het verloop van deze beslissingen is zeer opmerkelijk te noemen. Er kan immers gesteld worden dat er geen enkele reden bestond waarom u uw Belgische advocate niet in vertrouwen had kunnen nemen. U bevond zich immers reeds in Europa en u vertrouwde haar documenten toe om een regularisatie in België te kunnen regelen. Daarbij is het niet geloofwaardig dat u uw vrouw niet in vertrouwen genomen heeft in al die jaren, en dan zeker in de jaren dat u in de Filippijnen woonde, over uw vrees om vermoord te worden, al was het maar om ervoor te zorgen dat ook zij op haar hoede zou zijn. Het feit dat u nu stelde een gegronde vrees te hebben voor uw leven,

iets dat tot sinds kort volledig onbekend was voor uw advocate en uw echtgenote, lijkt dan ook eerder een manoeuvre te zijn om verblijfsdocumenten te bekomen in plaats van een waargebeurde situatie. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk gemaakt en dient u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd."

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht, zodat voldaan is aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.7. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.8. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, met name dat de feiten waarnaar verzoeker verwijst het resultaat zijn van een interpersoonlijk conflict en er geen indicaties zijn dat er in zijn hoofd een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politiek overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald door het vluchtelingenverdrag, dat een conflict dat ontstaan is tussen hem en een ex-Miss Filipijnen en een toenmalige bewakingsagent van de president bezwaarlijk kan worden beschouwd als een gegronde vrees conform de definitie van het vluchtelingenverdrag, niet *in concreto* betwist zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.9. Met betrekking tot motieven betreffende de weigering van de status van de subsidiaire bescherming en betreffende het niet aannemelijk bevinden van zijn relaas, wijst de Raad op wat volgt.

2.10. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem

aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.11. Verzoeker herinnert eraan dat zijn verklaringen, mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan, een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling en dat hem in bepaalde gevallen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoeker wenst er tevens op te wijzen dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. Verder verwijst verzoeker naar en citeert hij een passage uit de UNHCR *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* en uit *"een uitgebreid rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie"* over de rechtspraak omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden. Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratief- en rechtsplegingsdossier duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zou(den) zijn, zo stelt verzoeker. Hij meent dat verwerende partij bij een correcte invulling van de bewijslast *in casu* een vrees voor vervolging in zijn hoofd dient te weerhouden. In ieder geval had verwerende partij hem het voordeel van de twijfel moeten toekennen.

De Raad stelt vast dat een theoretische uiteenzetting over de bewijslast in het kader van een asielaanvraag en over het in acht nemen van tegenstrijdige verklaringen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas en de loutere stelling dat, indien verwerende partij deze richtlijnen op een correcte wijze in acht zou hebben genomen, zij tot de conclusie zou zijn gekomen dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, argumenten betreffen die niet van aard zijn om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Bovendien stelt de Raad vast dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt als zou de verwerende partij het relaas van verzoeker ongeloofwaardig en zijn asielaanvraag ongegrond hebben verklaard omwille van tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, zodat dergelijke kritiek hoe dan ook niet dienstig kan gevoerd worden ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat *'een dergelijke letterlijke interpretatie van wat al dan niet een tegenstrijdige verklaring is, zoals degene toegepast door de verwerende partij in de bestreden beslissing, er toe zou leiden dat een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is, rekening houdend met de praktische onmogelijkheid van de commissaris-generaal om letterlijk de, al dan niet vertaalde, verklaringen van een asielzoeker in een vreemde taal neer te schrijven, dat dit dan ook de specifieke eigenheid van de asielprocedure zelf en de plicht tot medewerking van de asielzoeker volledig zou uithollen aangezien in dat geval elke asielzoeker systematisch tegenstrijdige verklaringen ten laste gelegd zouden kunnen worden'*, noch dat *'de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die de verwerende partij ervan dienen te weerhouden doelbewust een interpretatie van zijn verklaringen te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is, worden (...) geschonden'*, noch *'in voorliggend geval de verwerende partij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan verzoekers verklaringen had kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen, dat het echter uitermate onredelijk is de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier, dat uit een dergelijke vaststelling dan ook enkel kan afgeleid worden dat de verwerende partij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over 'minor details' tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in zijn verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven'* alsook niet dat *'de verwerende partij eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen over de kern van zijn asielrelaas'*.

Waar verzoeker opmerkt dat hem op zijn minst het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Dit is *in casu* echter niet het geval. Immers stelt de commissaris-generaal terecht vast dat geen geloof kan

gehecht worden aan verzoekers asielrelaas en worden de door de commissaris-generaal opgegeven motieven in de bestreden beslissing niet met valabele argumenten betwist, zoals blijkt uit wat volgt.

2.12. Waar verzoeker beweert dat de interviews op het Commissariaat-generaal niet objectief verlopen zijn omdat hij reeds op voorhand beschouwd werd als een leugenaar omdat zijn relaas gebaseerd is op een vrees voor een aantal personen over wie hij helemaal niets zou weten en dat verwerende partij eenvoudigweg heeft verklaard dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan zijn verhaal, na enkel met argwaan naar zijn verklaringen te hebben geluisterd omwille van vooringenomenheid, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag enkel kan worden afgeleid dat verzoeker op grondige wijze werd ondervraagd over de verschillende aspecten van zijn asielrelaas. Uit het gehoorverslag blijkt geenszins vooringenomenheid bij de *protection officer*. Uit het gehoor en de bestreden beslissing blijkt niet dat het feit dat verzoeker niets wist over een aantal personen die hij vreest op zich reeds geleid heeft tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat voornoemd feit één van de elementen is die geleid heeft tot het ongeloofwaardig bevinden van zijn asielrelaas. Dit blijkt overigens duidelijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, waar na het opsommen van de verschillende motieven, gesteld wordt "Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk gemaakt (...)".

Verder wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangereikte feiten en documenten en dat zij op omstandige wijze motiveert waarom aan zijn voorgehouden asielrelaas echter geen geloof kan worden gehecht. Het is dus niet zo dat verwerende partij simpelweg heeft vastgesteld dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn.

2.13. Waar verzoeker meent dat doordat de verwerende partij geen geloof hecht aan zijn verklaringen dat hij al die tijd een geheim leven zou hebben geleid zonder medeweten van zijn vrouw en dat hij pas achteraf de waarheid heeft verteld aan zijn advocate en zijn echtgenote, het voor hem quasi onmogelijk wordt om een geloofwaardige verklaring af te leggen, te meer omdat achter elk detail slechte bedoelingen worden gezocht en dat dit bewijst dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan, beperkt hij zich dienaangaande tot het uiten van algemene kritiek op de bestreden beslissing, zonder het motief betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het feit dat zijn vrouw niet op de hoogte was, *in concreto* te betwisten. Immers stelde de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn vrouw niet in vertrouwen genomen heeft in al die jaren, en dan zeker de jaren dat hij in de Filipijnen woonde, over zijn vrees vermoord te worden, al was het maar om ervoor te zorgen dat ook zij op haar hoede zou zijn. Zoals gesteld wordt dit motief niet *in concreto* weerlegd door verzoeker. Bovendien kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat het niet op de hoogte zijn door zijn vrouw van zijn vrees om vermoord te worden en dit gedurende verschillende jaren, een detail is. Voorts wijst de Raad er ook hier op dat uit het gehoorverslag noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het niet vertellen aan zijn echtgenote over zijn vrees vermoord te worden, op zich geleid heeft tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, doch wel dat voornoemd feit één van de elementen is die geleid hebben tot het ongeloofwaardig bevinden van zijn asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat het op basis van het 'geheel van bovenstaande observaties' is dat het asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk wordt bevonden.

2.14. Ook verzoekers argument dat de verwerende partij het laattijdig indienen van de asielaanvraag aangrijpt om te stellen dat (de gegrondheid van) zijn vrees ondermijnd wordt, aantoon dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om de reden van zijn vrees voor vervolging verder te onderzoeken, maar deze integendeel al bij voorbaat ongeldig wordt verklaard, herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat voornoemd feit één van de elementen is die geleid hebben tot het ongeloofwaardig bevinden van zijn asielrelaas, doch geenszins blijkt dat de commissaris-generaal het laattijdig indienen van de asielaanvraag aangrijpt om de aanvraag bij voorbaat ongeldig te verklaren en na te laten een verder onderzoek te voeren naar de reden van zijn vrees voor vervolging en zijn vrees voor vervolging. Immers motiveerde de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat het verzoeker totaal onbekend is wie hij precies vreest, dat verzoeker tussen 2002 en 2007 in de Filipijnen woonde en het niet denkbeeldig is dat hij zich er verscholen hield daar hij er gehuwd is en deze verbintenis een registratie bij de Filipijnse overheid vereist, dat het verder ongeloofwaardig is dat hij een geheim leven zou hebben geleid, dat zijn vrouw niet op de hoogte was van de problemen, dat verzoeker naar België is gereisd met een geldig Filipijns paspoort en visum dat hij zelf zou hebben aangevraagd bij de Filipijnse autoriteiten, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij de Filipijnse autoriteiten hoeft te vrezen. Deze motieven worden door verzoeker niet met valabele

argumenten betwist, zoals blijkt uit onderhavig arrest, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.15. Waar verzoeker stelt dat de beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur verplichten rekening te houden met het geheel van de afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren, dat de verwerende partij alle elementen uit het dossier als een geheel dient te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid, dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij deze beginselen geschonden heeft en dat het uitermate onredelijk is de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal niet verplicht is om de voor verzoeker positieve elementen of elementen in zijn voordeel op te nemen in de beslissing, noch dat hij alle negatieve elementen dient op te nemen, doch enkel deze elementen die de bestreden beslissing kunnen dragen.

In zoverre verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet naar voren komt dat de verwerende partij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen over de kern van zijn asielrelaas, dat de bestreden beslissing volledig ongemotiveerd blijkt waarom de verwerende partij geen aandacht besteed aan de vele cruciale details van zijn relaas, waarover hij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt, dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, hij dan ook omtrent de meest cruciale elementen van zijn relaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig is, te meer daar zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen bekende feiten en dat in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen afgewogen werden en betrokken werden bij de besluitvorming, dat geen rekening werd gehouden met de relevantie van de details voor zijn vrees voor vervolging en een overmatig groot gewicht werd toegekend aan verklaringen over niet-substantiële details, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat zijn verklaringen ruimschoots bevestigd worden door algemeen bekende feiten, zonder te specificeren welke algemeen bekende feiten zijn relaas ondersteunen. Verder herhaalt de Raad dat de commissaris-generaal niet verplicht is om de voor verzoeker positieve elementen of elementen in zijn voordeel op te nemen in de beslissing, noch dat hij alle negatieve elementen dient op te nemen, doch enkel deze elementen die de bestreden beslissing kunnen dragen. De commissaris-generaal motiveerde terecht, het weze herhaald, dat het niet aannemelijk is dat het verzoeker totaal onbekend is wie hij precies vreest, dat verzoeker tussen 2002 en 2007 in de Filipijnen woonde en het niet denkbeeldig is dat hij zich er verscholen hield daar hij er gehuwd is en deze verbintenis een registratie bij de Filipijnse overheid vereist, dat het verder ongeloofwaardig is dat hij een geheim leven zou hebben geleid, daar zijn vrouw niet op de hoogte was van de problemen, dat verzoeker naar België is gereisd met een geldig Filipijns paspoort en visum dat hij zelf zou hebben aangevraagd bij de Filipijnse autoriteiten, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij de Filipijnse autoriteiten hoeft te vrezen. Deze elementen, die geenszins details betreffen en die door verzoeker, het weze herhaald, niet met valabele argumenten worden weerlegd, zijn voldoende om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Op basis van voornoemde elementen kon de commissaris-generaal immers terecht besluiten dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoeker verschaft elementen en documenten en dat zij op uitvoerige wijze motiveert waarom zij echter geen geloof kan hechten aan zijn relaas. Dat de verwerende partij zijn asielaanvraag niet voldoende zou hebben onderzocht en dat zij geen rekening heeft gehouden met de coherente en gedetailleerde verklaringen die hij heeft afgelegd, betreft bijgevolg een argument dat geen steun vindt in de bestreden beslissing en het administratief dossier. Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich dienaangaande beperkt tot het uiten van algemene kritiek op de bestreden beslissing, zonder deze *in concreto* uit te werken.

2.16. In zoverre verzoeker nog beweert dat de verwerende partij 'deze algemeen bekende feiten' negeert en ten gevolge daarvan ten onrechte de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn vrees om bij terugkeer naar de Filipijnen vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, in twijfel trekt alsook stelt dat hij aan zijn bewijsplicht heeft voldaan en dat uit zijn verklaringen

tijdens het gehoor en uit de 'algemeen bekende feiten' waarover onder meer 'de hoger aangehaalde objectieve bronnen' berichten, blijkt dat hij wel degelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, herhaalt de Raad dat verzoeker nalaat te specificeren welke algemeen bekende feiten zijn relaas ondersteunen. Verder is het ook niet duidelijk naar welke 'hoger aangehaalde objectieve bronnen' betreffende deze 'algemeen bekende feiten' verzoeker wenst te verwijzen, zodat een dergelijk betoog niet dienstig is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.17. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden door verzoeker in zijn verzoekschrift, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast en heeft hij de feiten van zijn relaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling niet aannemelijk gemaakt daar zijn relaas niet geloofwaardig is en verzoeker de desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing niet met valabele argumenten weerlegt, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

2.18. Waar verzoeker nog opmerkt dat hij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd die hem voor zover mogelijk zullen worden bezorgd en hij aanvoert dat het ontegensprekelijk is dat hij in de mate van het mogelijke bewijsstukken heeft aangebracht om zijn verklaringen te ondersteunen, waardoor hij voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast, stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden geen bijkomende documenten heeft voorgelegd. De vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde stukken zijn asielaanvraag niet bewijzen, blijft dan ook in elk geval behouden.

2.19. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven van de commissaris-generaal, die geleid hebben tot het ongeloofwaardig bevinden van zijn relaas, met valabele argumenten te weerleggen, waardoor ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.20. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in de Filipijnen een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.21. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.22. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 februari 2014 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.23. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het relaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.24. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

2.25. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER